

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/66/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123012819
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2123012819.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, v konaní o návrhu občianskeho združenia DUMISK, o.z. o podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti okresnej prokurátorky proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 23.11.2023 pod sp. zn. 4PP/41/2023, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 21.05.2024 v Trnave takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnuté uznesenie v celom rozsahu.

II. Podľa § 66 odsek 1 písmeno b), odsek 2 Trestného zákona súd návrh občianskeho združenia DUMISK, o.z., so sídlom Mlynárska 37/29, 926 01 Sereď, o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., adresa na doručovanie: C. D. XX/X, D. XXX XX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10.10.2017, sp. zn. 1T/117/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.03.2018, sp. zn. 2To/10/2018,

z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava rozhodol tak, že podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. b) § 66 ods. 2 Trestného zákona odsúdeného A. B. podmiennečne prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 1T/117/2017 zo dňa 10.10.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/10/2018 zo dňa 22.03.2018. Zároveň odsúdenému podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 7 (sedem) rokov. Podľa § 68 ods. 1 druhá veta Trestného zákona mu nariadil probačný dohľad nad odsúdeným vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 4 písm. k/ Trestného zákona mu uložil dostaviť sa v určenom čase na príslušný útvar Policajného zboru určený podľa miesta pobytu, v odôvodnených prípadoch aj opakovane. Podľa § 51 ods. 4 písm. j/ Trestného zákona mu uložil povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie. Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona mu uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s OZ Dumisk, so sídlom Mlynárska 37/29 Sereď 926 01, inému výchovnému programu zameranému na prevenciu páchania trestnej činnosti. Podľa § 51 ods. 3 Trestného zákona mu ako súčasť probačného dohľadu uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze opustiť územie SR. Podľa § 51 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona mu uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok. Podľa § 51 ods. 4 písm. i/ Trestného zákona mu uložil obmedzenie spočívajúce v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Okresný súd svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že základná formálna podmienka pre možnosť podmiennečného prepustenia bola u odsúdeného naplnená 22.01.2022. Pokiaľ ide o prvú materiálnu

podmienku, k tejto uviedol, že z hodnotenia riaditeľa ústavu nepochybne vyplýva, že odsúdený túto podmienku splnil s prihliadnutím na jeho kontinuálnu snahu o riadne plnenie si povinností vo výkone trestu, splnením cieľov programu zaobchádzania, dobrým správaním a vystupovaním ako aj snahou o neustále rozvíjanie svojej osobnosti po duševnej aj telesnej stránke. K druhej materiálnej podmienke uviedol, že odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody kontinuálne už takmer 7 rokov, pričom počas tejto doby odsúdený nie len že preukazoval polepšenie, ale zároveň si aktívne vytváral podmienky na jeho návrat do spoločnosti, aby mohol po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody viesť iný život ako doposiaľ. Je možné konštatovať, že odsúdený vo výkone trestu urobil všetko pre to, aby v budúcnosti mohol viesť riadny život. Odsúdený zároveň sám súd požiadal, aby dostal pri podmieničnom prepustení najprísnejšie obmedzenia, aké súd môže uložiť, čo poukazuje na skutočnosť, že odsúdený si uvedomuje závažnosť trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený a snaží sa o aktívnu nápravu. Odsúdený totižto vo výkone trestu nemôže zmeniť svoju minulosť, ale môže si aktívne vytvárať podmienky na zmenu svojho života v budúcnosti. Na základe vyššie uvedeného dospel okresný súd k záveru, že u odsúdeného boli splnené podmienky podmieničného prepustenia v zmysle ustanovenia § 66 ods. 1 Trestného zákona. Proti tomuto uzneseniu zahlásila, ihneď po jeho vyhlásení, sťažnosť okresná prokurátorka (č. I. 58 spisu), ktorú bližšie písomne odôvodnila osobitným písomným podaním (č. I. 73-74 spisu).

Odsúdený prítomný na verejnom zasadnutí sa vzdal práva na podanie sťažnosti (č. I. 58 spisu).

V písomnom zdôvodnení sťažnosti okresná prokurátorka po úvodnej rekapitulácii záverov napadnutého uznesenia uviedla, že napadnuté uznesenie považuje za nesprávne z dôvodu nenaplnenia všetkých zákonných podmienok pre podmieničné prepustenie vyplývajúcich z ustanovenia § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. U odsúdeného síce možno konštatovať splnenie tzv. prvej materiálnej podmienky (t. j. že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie), avšak so závermi súdu ohľadom tzv. druhej materiálnej podmienky (t. j. že sa od odsúdeného môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život) sa stotožniť nemožno. Pri hodnotení splnenia druhej materiálnej podmienky vystupuje do popredia predovšetkým trestná minulosť odsúdeného, ktoré umožňuje reflektovať, aký bol vplyv jednotlivých odsúdení na ďalší spôsob života odsúdeného.

V danom kontexte poukázala na skutočnosť, že osoba odsúdeného bola doposiaľ šesťkrát súdne trestaná. Z popisu trestnej činnosti odsúdeného, za páchanie ktorej bol právoplatne odsúdený, možno ustáliť, že bol uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 2T 67/2007 zo dňa 13.02.2008 za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, 4 mesiace a 17 dní), rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 1T 98/2009 zo dňa 27.03.2012 za prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 Trestného zákona (za čo mu bol uložený podmieničný trest odňatia slobody, z ktorého sa osvedčil), trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T 118/2015 zo dňa 23.07.2015 za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov), rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 46T 60/2016 zo dňa 10.02.2007 za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov), rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T 117/2017 zo dňa 10.10.2017 za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov), a napokon pre majetkovú trestnú činnosť rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T 155/2017 zo dňa 17.10.2019 za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (v tomto prípade bolo upustené od uloženia súhrnného trestu).

V tomto smere považovala za dôvodné poukázať primárne na chronológiu trestnej činnosti odsúdeného, a to v kontexte uznesenia Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 8PP/25/2022 zo dňa 26.09.2022, ktorým bol zamietnutý návrh záujmového združenia občanov: HOPE - POMOC ODSÚDENÝM, o. z. o podmienične prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 14.04.2022, pod sp. zn. 5Tos/47/2022, ktorým bola zamietnutá žiadosť odsúdeného o podmieničné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.8.2023, sp. zn. 6Tos/112/2023, ktorým bol zamietnutý návrh záujmového združenia občanov: HOPE -POMOC ODSÚDENÝM, o. z., o podmieničné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

K tomu dodala, že odsúdený bol až v piatich prípadoch odsúdený za násilnú trestnú činnosť, a teda ide o špeciálneho recidivistu. Odsúdenému bol nepodmienečný trest odňatia slobody ukladaný opakovane,

a to celkom štyrikrát (vrátane aktuálne vykonávaného trestu odňatia slobody), čo zásadný spôsobom spochybňuje tvrdenia obvineného o zmene spôsobu života. Pozornosť venovala aj tomu, že odsúdený po tom, ako už mal vykonaný nepodmienečný trest uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 2T 67/2007 zo dňa 13.02.2008, a po tom ako dňa 06.03.2016 vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T 118/2015 zo dňa 23.07.2015, sa dopustil dňa 26.10.2016 ďalšieho trestného činu, za ktorý bol na aktuálne vykonávaný trest odsúdený rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10.10.2017, sp. zn. 1T/117/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.03.2018, sp. zn. 2To 10/2018. Teda napriek tomu, že odsúdený už v tom čase vykonal dva nepodmienečné tresty odňatia slobody za inú násilnú trestnú činnosť, sa dopustil zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Z uvedeného je zrejmé, že ani predchádzajúce odsúdenia nemali na osobnosť odsúdeného žiadny prevýchovný účinok, pričom pokračoval v páchaní ďalšej závažnej trestnej činnosti.

Poukazujúc na uvedené namietala, že so záverom Okresného súdu Trnava o priaznivej prognóze vedenia riadneho života sa preto nie je možné stotožniť. Spôsob správania odsúdeného v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody vypovedá primárne o schopnostiach odsúdeného prispôsobiť sa podmienkam výkonu trestu a nijako nesvedčí o tom, že je možné od neho s poukazom na predchádzajúce odsúdenia očakávať vedenie riadneho života. V tomto smere je neopomenuteľné i to, že žiadosť o podmieňané prepustenie bola podaná zo strany záujmového združenia občanov DUMISK, o.z. dňa 12.9.2023. Pomerne krátke časové obdobie, ktoré uplynulo od ostatného zamietnutia návrhu na podmieňané prepustenie vo vzťahu k odsúdenému, nemôže poskytnúť dostatočný záver o tom, že u odsúdeného prišlo k splneniu druhej materiálnej podmienky, resp. že by sa zásadným spôsobom mohol zmeniť záver, ktorý bol obsiahnutý vo vyššie uvedenom rozhodnutí Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.8.2023.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti (špeciálna recidíva, opakované nepodmienečné tresty odňatia slobody s rastúcou závažnosťou trestných činov spáchaných po ich vykonaní) mala za to, že dokazovaním neboli zistené také skutočnosti, ktoré by s dostatočnou úrovňou kvality a na dostatočne objektívnom podklade, umožňovali formulovať racionálnu prognózu, že odsúdený bude viesť v prípade podmieňaného prepustenia na slobode riadny život, a preto navrhla, aby Krajský súd v Trnave podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie prvostupňového súdu, a aby rozhodol vo veci sám tak, že návrh záujmového združenia občanov DUMISK, o.z. o podmieňané prepustenie odsúdeného A. B. z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10.10.2017, sp. zn. 1T/117/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.03.2018, sp. zn. 2To 10/2018, zamietla.

K sťažnosti okresnej prokurátorky sa vyjadril zástupca občianskeho združenia DUMISK, o.z. osobitným písomným podaním (č. I. 86-87 spisu), v ktorom uviedol (skrátene), že so sťažnosťou sa nestotožňuje. Postup prokurátora, keď využil zákonnú možnosť podať opravný prostriedok, označil ako formálne vyjadrenie prokurátora o nesúhlase s rozhodnutím súdu, ktoré podľa jeho názoru nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Vo veci konajúcu prokurátorku - E. F. G., listom zo dňa 12.03.2024 vyzvali, aby prehodnotila svoje stanovisko a sťažnosť proti rozhodnutiu stiahla, zobrala späť. S rozhodnutím súdu sa plne stotožnil. Dôvodil, že prokurátor príliš formálne vníma inštitút podmieňaného prepustenia a to aj v kontexte účelu trestu. Je podľa jeho názoru zjavné, že prokurátor sa vyslovene zamerával iba na jeden fakt, a to trestnú minulosť odsúdeného, resp. na charakter trestnej činnosti, ktorej sa v minulosti dopustil. Nie je na mieste, aby bola vytváraná špeciálna – prísnejšia právnu úpravu podmieňaného prepustenia pre osoby, ktoré môžeme nazvať „recidivistami“. Úvaha, že ak je odsúdený „recidivista“, nemožno dôvodne očakávať, že pri podmieňanom prepustení z výkonu trestu bude viesť riadny život občana, je na hranici s princípom zákonnosti a ústavnosti. Pripomenul, že možnosť podmieňaného prepustenia pri splnení zákonných podmienok musí byť dostupná všetkým odsúdeným vo výkone trestu, dokonca i odsúdeným na doživotie - teda tým skôr aj všetkým odsúdeným na kratší trest odňatia slobody. Ak by sme brali v úvahu len trestnú minulosť odsúdeného a odôvodnili tak jeho neprepustenie, tak by bolo možné konštatovať, že podmienky pre podmieňané prepustenie tak, ako ich predstavuje prokurátor, nemá odsúdený fakticky možnosť splniť, keďže „minulosť nezmeniť“. Svojím názorom, by tak prokurátor de facto úplne vylúčil možnosť podmieňaného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu, čo nezodpovedá zákonu, a bolo prejavom svojvôle a bolo by ústavne neudržateľné. Ak by teda súd rozhodol v intenciách predstáv prokurátora a založil by neprepustenie odsúdeného na základe trestnej minulosti a stanovil takú podmienku pre podmieňané prepustenie z výkonu trestu, ktorú odsúdený nikdy splniť nemôže, zasiahol by súd do práv odsúdeného na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

V ďalšom poukázal na to, že odsúdený počas doterajšieho výkonu trestu preukazuje svoje polepšenie, a to schopnosťou viesť riadny život v podmienkach výkonu trestu, vrátane dodržiavania všetkých právnych noriem vzťahujúcich sa na výkon trestu odňatia slobody. Z hodnotenia Ústavu na výkon trestu nevyplývajú vo svojom súhrne žiadne také negatívne poznatky, týkajúce sa správania sa odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody, ktoré by viedli k opačnému záveru a teda v správaní odsúdeného vo výkone trestu došlo k evidentnému zlepšeniu. Podľa jeho názoru teda možno konštatovať, že odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie tak, ako to má na zreteľ ustanovenie § 66 ods. 1 Trestného zákona. Dodal, že pri skúmaní tejto podmienky (podmienky polepšenia sa) je dôležité práve hodnotenie správania sa odsúdeného zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Pokiaľ teda odsúdený plní ciele stanovené programom zaobchádzania, ktoré sú primerane individualizované k jeho osobe, možno to zhodnotiť ako jeden z ukazovateľov nasvedčujúcich, že došlo k jeho polepšeniu.

Zároveň uviedol, že všetky vyššie uvedené pozitívne „poznatky“ o odsúdenom (vyplývajúce z hodnotenia ústavu) sú pozitívnymi predpokladmi pre jeho úspešnú resocializáciu a výrazne znižujú riziko opätovného spáchania trestnej činnosti. Rovnako pripomenul, že toto konanie iniciovalo občianske združenie DUMISK (s poukazom na ustanovenie § 4 a § 5 Trestného poriadku). K tejto záruke sa prokurátorka vôbec nevyjadřila. Podľa jeho názoru prokurátorka rovnako opomenula, že v prípadoch, kedy je prvá materiálna podmienka splnená a zároveň druhá materiálna podmienka nespĺnená, tak je len samozrejmé, že tieto protichodné tvrdenia (polepšenie odsúdeného vo výkone trestu, ktoré však nie je dostatočné na to, aby po prepustení viedol riadny život) treba náležite vysvetliť. V tomto smere prokurátorka (na rozdiel od súdu) neposkytla žiadne vysvetlenie a odôvodnenie. Uviedla len takpovediac konštatovanie, že vzhľadom na minulosť, trestnú minulosť nie je možné očakávať polepšenie. V tomto smere absentuje i úvaha, vysvetlenie zo strany prokurátora, prečo zastáva názor, že doterajší výkon trestu neprispel u odsúdeného k zmene záporných vlastností, charakterových vlastností a čŕt odsúdeného. Naopak, prokurátorka vyslovene tendenčne, bez opory v dokazovaní, konštatuje, že, spôsob správania odsúdeného v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody vypovedá primárne o schopnostiach odsúdeného prispôbiť sa podmienkam výkonu trestu a nijak nesvedčí o tom, že je možné od neho s poukazom na predchádzajúce odsúdenia očakávať vedenie riadneho života. Podľa jeho názoru táto úvaha je len subjektívnym názorom prokurátorky a nemá oporu v dokazovaní. Nemožno z jedného tvrdenia - odkazom na trestnú minulosť, selektívne vyvodiť záver, že odsúdený sa nepolepšil, ale len sa prispôbil.

K tomu dodal, že súd bral na zreteľ a posúdil stupeň kriminálneho narušenia odsúdeného v čase, kedy páchal trestnú činnosť a jeho súčasný postoj k trestnej činnosti a dosiahnutý stupeň resocializácie a toto dalo súdu vo svojom súhre možnosť konštatovať, že odsúdený preukázal polepšenie. Ak prokurátorka poukazuje na genézu konaní o podmiennečnom prepustení, uviedol, že súd v „našom“ konaní nie je viazaný takýmito rozhodnutiami. Bolo len na súde, ako vyhodnotil ponúknutú záruku občianskeho združenia DUMISK. Z rozhodnutia je zrejmé, že súd sa s ponúknutou zárukou stotožnil a vyhodnotil ju ako postačujúcu. Práve ponúknutá záruka bola tým „novým elementom“, ktoré asi v predchádzajúcich konaniach absentovali. Krajskému súdu dal do pozornosti rozhodnutia 4pp/41/2023 a vzhľadom na uvedené tvrdil, že podmienky podmiennečného prepustenia sú rozhodne niečo, čo tento „minimálny rámec“ navyšuje a posilňuje zavŕšenie resocializačného procesu u odsúdeného. Z uvedených dôvodov navrhol, aby Krajský súd v Trnave vyhodnotil sťažnosť zo strany okresnej prokurátorky ako nedôvodnú a zamietol ju.

K sťažnosti okresnej prokurátorky sa vyjadřil aj odsúdený vlastnoručným písomným podaním (č.l. 88-91 spisu), v ktorom uviedol, že prokurátor zákonnú podmienku prognózy jeho vedenia riadneho života posudzoval iba na základe jeho minulosti. Bol toho názoru, že u prokurátora šancu podmiennečného prepustenia na slobodu nemal už na samom začiatku jeho trestu a aj keby počas jeho trestu urobil a zmenil aj nemožné, šancu na prepustenie uňho nemal žiadnu, čo je nespravodlivé a vopred odcudzujúce. Ak by totiž záver súdu o nenaplnení podmienky očakávania vedenia riadneho života bol založený výlučne a primárne len na okolnostiach a dôvodoch, ktoré mali úlohu pri ukladaní samotného trestu odňatia slobody (predchádzajúce odsúdenia, závažnosť trestu), mohlo by prísť k porušeniu zásady zákazu „ne bis in idem“. Prognóza očakávania vedenia riadneho života by nemala byť založená výlučne len na trestnej minulosti. K tomu poukázal ja ustálenú judikatúru súdov.

Zároveň dôvodil, že pri kompletnom zvážení obsahu a pozitívneho zhodnotenia všetkých hodnotiacich správ si nevie predstaviť, čo ešte všetko by mal urobiť a ako by mal svoju úprimnú snahu o nápravu osvedčiť, aby sa podľa prokurátora kvalifikoval na podmiennečné prepustenie. V jeho správaní a konaní nastali veľké zmeny, ktoré viedli k jeho zmene osobnosti. V súvislosti s konkrétnym posúdením jeho zmeny v správaní vrátane jeho zmeny osobnosti poukázal aj na to, že práve riaditeľ na výkon trestu

odňatia slobody disponuje tými najkomplexnejšími a najrelevantnejšími informáciami o jeho osobe, keďže je de facto v priamom kontakte s ním a vyhodnotil a odporučil ho podmienične prepustiť z výkonu trestu a tak isto sa s ním zhodol aj samosudca okresného súdu.

Záverom dodal, že bol spravodlivo odsúdený a svoj trest prijal s pokorou a veľkým odhodlaním zmeniť seba a celý život. Je si sebou istý, že sa mu to podarilo a že v budúcnosti už nezlyhá a preto žiadal, aby bol spravodlivo prepustený na slobodu. Zároveň žiadal, aby sťažnosť prokurátora bola zamietnutá v plnom rozsahu a bola ponechaná platnosť napadnutého rozhodnutia a prepustil ho na slobodu. K tomu pripojil svoje vyjadrenie sa k prepusteniu na slobodu.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd ako nadriadený súd okresnému súdu podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že sťažnosť okresnej prokurátorky je dôvodná.

V prvom rade preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, krajský súd zistil nasledovné. Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, bolo vykonané v súlade so zákonom, keď okresný súd nariadil a vykonal verejné zasadnutie, na ktorom vypočul procesné strany, oboznámil listinné dôkazy a dal odsúdenému možnosť dostatočne realizovať jeho práva, ktoré mu vyplývajú z ustanovení Trestného poriadku. Okresný súd tak mal všetky podklady potrebné k tomu, aby mohol vo veci objektívne a zákonne rozhodnúť. Okresný súd však na základe takto riadne vykonaného dokazovania dospel k záveru, ktorý krajský súd nepovažuje za správny a zákonný a to z nasledujúcich dôvodov.

Podľa § 66 odsek 1 písm. b) Trestného zákona, súd môže odsúdeného podmienične prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieničného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieničného trestu odňatia slobody,

Podľa § 66 odsek 2 Trestného zákona, pri rozhodovaní o podmieničnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Podľa § 415 odsek 1 Trestného poriadku, o podmieničnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov, dôveryhodnej osoby alebo na návrh odsúdeného, alebo osoby, ktorá môže sa odsúdeného podať odvolanie v jeho prospech na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmieničné prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí 1 roka od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho podal odsúdený predčasne.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že súd môže odsúdeného podmienične prepustiť z výkonu trestu po splnení jednak formálnej podmienky, a to zákonom stanovenej doby výkonu trestu, a jednak po splnení dvoch materiálnych podmienok, ktorými sú plnenie povinností a správanie odsúdeného, ktorými preukázal polepšenie a skutočnosť, že sa od odsúdeného môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

K splneniu zákonných podmienok pre podmieničné prepustenie podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona krajský súd uvádza, že splnenie formálnej podmienky z pohľadu dĺžky doteraz vykonaného trestu odňatia slobody bolo preukázané tak, ako to konštatoval i okresný súd v napadnutom uznesení.

Pokiaľ ide o splnenie prvej materiálnej podmienky podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona, teda preukázanie polepšenia vo výkone trestu plnením svojich povinností, krajský súd konštatuje, že aj tu okresný súd správne s poukazom na obsah hodnotenia riaditeľa ústavu ustálil, že odsúdený túto podmienku splnil. Aj podľa názoru krajského súdu odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie. Jeho správanie a vystupovanie odsúdeného v ústave je od nástupu na požadovanej úrovni, príkazy personálu plní bez pripomienok, disciplinárne potrestaný nebol. Počas celého výkonu trestu bol spolu 5-krát odmenený a to aj udelením mimoriadneho povolenia návštevy za rozvoj osobnosti. Odsúdený prejavil aktívny záujem o zapojenie sa do vzdelávacieho procesu. Morálka odsúdeného na pracovisku bola hodnotená veľmi pozitívne, pracovné povinnosti si plnil.

Avšak na to, aby mohol byť odsúdený podmienične prepustený z výkonu trestu odňatia slobody musí v zmysle ust. § 66 ods. 1 Trestného zákona spĺňať aj druhú materiálnu podmienku a síce, že je od neho možné očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. A pokiaľ ide o túto druhú materiálnu podmienku, tu sa krajský súd plne stotožnil so sťažnostnými námietkami okresnej prokurátorky o jej nesplnení,

nakoľko od odsúdeného vzhľadom na jeho osobu a kriminálnu minulosť nemožno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Na úvod je potrebné poukázať na to, že v minulosti už všeobecné súdy opakovane rozhodovali o podmiennečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, naposledy rozhodoval o žiadosti občianskeho združenia HOPE – POMOC ODSÚDENÝM o. z. o podmiennečnom prepustení odsúdeného z aktuálne vykonávaného trestu Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 22.08.2023, sp. zn. 6Tos/112/2023, pričom táto žiadosť bola zamietnutá. Krajský súd vtedy v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že: „...naďalej nie je možné racionálne prezumovať, že u odsúdeného (napriek rozšíreniu vzdelania) bol doterajším výkonom trestu už v súčasnosti naplnený účel trestu. Uvedené je totiž negované očividným sklonom odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, ktorej sa dosiaľ dopustil už 6-krát, prevažne násilného charakteru, pričom k zmene jeho postoja nevedli ani doposiaľ vykonané tresty, čo nasvedčuje tomu, že si z predchádzajúcich odsúdení nechal potrebné ponaučenie, ktoré by ho primálo k tomu, aby sa už ďalej nedopúšťal trestnej činnosti a aby viedol riadny život. Aktuálne preto v jeho prípade podľa názoru krajského súdu naďalej prevažuje legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti. Nejde pritom o situáciu, že by návrh na podmiennečné prepustenie odsúdeného mal byť zamietnutý výhradne len na základe trestnej minulosti odsúdeného ako to naznačujú vo svojich vyjadreniach k sťažnosti prokurátora odsúdený a zástupca občianskeho združenia. Krajský súd totiž predmetný záver vyslovil po komplexnom posúdení všetkých relevantných faktorov, teda nielen s poukazom na kriminálnu minulosť odsúdeného, ale reflektoval aj na polepšenie odsúdeného počas pobytu vo väzení, no zohľadnil tiež vyššiu závažnosť spáchanej trestnej činnosti, za ktorú je vo výkone trestu (lúpež v kvalifikovanej skutkovej podstate) a tiež výsledky kvalifikovaného prognózovacieho nástroja (Crime Risk Assessment), ktorý ustálil, že resocializačná prognóza na základe stredného rizika recidívy je v jeho prípade menej priaznivá. Na prezentovaných záveroch nie sú spôsobilé podľa názoru krajského súdu nič zmeniť ani záruky ponúknuté zo strany občianskeho združenia, či prísľub zamestnania alebo prísľub bývania. Je totiž potrebné zdôrazniť, že v osobe odsúdeného ide o páchatela v prevažujúcej miere násilnej trestnej činnosti a nie páchatela majetkovej trestnej činnosti, u ktorého by získaním príslušnej pracovnej kvalifikácie (doplnením vzdelania) a/alebo vytvorením, resp. rozvíjaním pracovných návykov počas pobytu vo väzení a ponukou práce na slobode mohlo dôjsť k odstráneniu príčin páchanej trestnej činnosti a tým aj k priaznivej resocializačnej prognóze.“

Napriek tomu, že od uvedeného rozhodnutia uplynulo približne deväť mesiacov, podľa názoru krajského súdu sa na vyššie uvedených záveroch okresného súdu doposiaľ nič zásadné nezmenilo. Záver z celkového zhodnotenia osoby odsúdeného a jeho doterajšieho života podľa názoru krajského súdu naďalej neumožňuje objektívnemu pozorovateľovi v súčasnosti prijať pozitívnu prognózu jeho budúceho správania, teda prognózu vedenia života v súlade s právnymi, etickými a morálnymi normami spoločnosti. Vyjadrené inak, ani pomerne krátky časový odstup od posledného rozhodovania o návrhu na podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, nezmenil východiská, ktoré je potrebné uplatňovať pri rozhodovaní o aktuálnom návrhu občianskeho združenia na podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Krajský súd súhlasí s odsúdeným v tom smere, že jeho trestnú minulosť nie je možné hodnotiť mechanicky, teda sledovať len počty minulých odsúdení. Bez zasadenia do kontextu kriminálnej kariéry a života odsúdeného nie je samo o sebe určujúce, koľkokrát bol potrestaný, či koľkokrát bol vo výkone trestu odňatia slobody, pretože žiadna z týchto skutočností nemôže sama o sebe vylúčiť možnosť podmiennečného prepustenia, pokiaľ by odsúdený skutočne zmenil svoj postoj k životu. Pri interpretácii kriminálnej minulosti odsúdeného súdy musia dbať na to, akú výpovednú hodnotu majú jednotlivé informácie. Pri hodnotení prognózy riadneho vedenia života nie je vo všeobecnosti vylúčené zohľadnenie celej trestnej minulosti odsúdeného, napríklad vrátane starších a už zahladených odsúdených. Nutné je však analyzovať vývoj trestnej činnosti z hľadiska jej frekvencie a závažnosti, a to najmä v rokoch predchádzajúcich spáchaniu trestného činu, za ktorý odsúdený vykonáva trest. Ak sa napríklad predlžujú doby medzi páchaním jednotlivých trestných činov odsúdeným, môže to skôr naznačovať, že odsúdený je na správnej ceste opustiť kriminálnu kariéru, ako to, že sa jedná o chronického recidivistu, ktorého treba čo najprísnejšie oddeliť od spoločnosti. A naopak, najmä opakovane páchaná trestná činnosť v krátkych intervaloch nasledujúcich po vykonaní predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody môže naznačovať, že od odsúdeného nie je možné očakávať vedenie riadneho vedenia života, čo však platí len za predpokladu, že odsúdený nepreukáže, že v medziobdobí nedošlo k takému polepšeniu a zmene postoja, ktoré poskytujú podstatnú nádej, že po novom podmiennečnom prepustení povedie riadny život.

Vo vzťahu k osobe odsúdeného a k očakávaniu vedenia riadneho života v budúcnosti z jeho strany krajský súd primárne považuje za potrebné zrekapitulovať trestnú minulosť odsúdeného. Odsúdený bol v období rokov 2008 až 2019 trestaný nasledovným spôsobom:

- 1) rozsudkom Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 13.02.2008, sp. zn. 2T/67/2007, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.05.2008, sp. zn. 5To/30/2008, za spáchanie trestného činu ublíženie na zdraví na nepodmienečný trest odňatia slobody na 1 rok 4 mesiace a 17 dní, ktorý trest vykonal 10.01.2008;
- 2) rozsudkom Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 27.03.2012, sp. zn. 1T/98/2009, právoplatným 30.03.2012, za spáchanie trestného činu útok na verejného činiteľa na podmienený trest odňatia slobody na 1 rok so skúšobnou dobou v trvaní 4 roky, v ktorej sa osvedčil 03.04.2013, pričom na páchatel'a sa hľadí, akoby nebol odsúdený;
- 3) trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 23.07.2015, sp. zn. 4T/118/2015, právoplatným 13.08.2015, za spáchanie trestných činov ublíženie na zdraví a výtržníctvo na nepodmienečný trest odňatia slobody na 10 mesiacov, ktorý trest vykonal 06.03.2016;
- 4) rozsudkom Okresného súdu Bratislava 3 zo dňa 10.02.2017, sp. zn. 46T/60/2016, právoplatným 10.02.2017, za spáchanie trestného činu vydieranie na nepodmienečný trest odňatia slobody na 2 roky, ktorý trest vykonal 26.04.2018, pričom trest uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava 2 zo dňa 23.07.2015, sp. zn. 4T/118/2015 bol zrušený;
- 5) rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 10.10.2017, sp. zn. 1T/117/2017, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.03.2018, sp. zn. 2To/100/2017, za spáchanie zločinu lúpeže na nepodmienečný trest odňatia slobody na 7 rokov;
- 6) rozsudkom Okresného súdu Bratislava 3 zo dňa 17.10.2019, sp. zn. 3T/155/2017, právoplatným 17.10.2019, za spáchanie prečinu krádež a prečinu domovej slobody, pričom bolo upustené od uloženia súhrnného trestu.

Z uvedeného prehľadu okrem iného vyplýva, že odsúdený bol prvýkrát vo výkone trestu odňatia slobody na základe odsúdenia uvedeného pod číslom 1), ktoré realizoval Okresný súd Bratislava 2. Následne bol súdmi Slovenskej republiky odsúdený za rôznu trestnú činnosť, najmä však násilného charakteru, pričom v jednom prípade mu bol uložený trest podmienený (pod číslom 2)) a tiež mu bolo upustené od uloženia súhrnného trestu (pod číslom 6)), vo zvyšných prípadoch mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody (pod číslami 3-5)). Navyše u odsúdeného možno konštatovať gradáciu trestnej činnosti a zvyšovanie jej závažnosti, keď sa najprv dopúšťal prečinov a neskôr spáchal zločin.

Trestný zákon neobsahuje ustanovenie, ktoré by vylučovalo opakovane súdne trestané osoby z možnosti podmieneného prepustenia. Na druhej strane však rovnako platí, že predchádzajúce správanie sa osoby, ktorá žiada o podmienené prepustenie, má dôležitý význam pre vytvorenie prognózy jeho budúceho správania po prípadnom podmienenom prepustení. Veľký počet predchádzajúcich odsúdení, ako aj to, kedy k ich spáchaniu došlo, svedčí o negatívnom postoji odsúdeného k povinnosti dodržiavať právne normy a o malom rešpekte pred trestnoprávnymi sankciami, ktoré mu pri opakovanom páchaní trestnej činnosti hrozia. Odsúdený sa opakovane dopúšťal páchania úmyselnej trestnej činnosti, s krátkym časovým odstupom. To svedčí záveru, že predchádzajúce tresty nemali na neho pozitívny východný účinok. Aj keď odsúdenému bol už raz uložený podmienený trest odňatia slobody, pričom odsúdený svojím správaním v skúšobnej dobe tohto podmieneného odsúdenia preukázal polepšenie, avšak odsúdený sa následne opakovane dopustil úmyselnej trestnej činnosti a to aj po vykonaní nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na uvedené nie je možné konštatovať, že je daný dôvodný predpoklad, že v prípade jeho podmieneného prepustenia povedie riadny život. Inštitút podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je v zásade výnimkou z pravidla, že odsúdená osoba má vykonať trest odňatia slobody, ktorý jej bol súdom uložený, a preto zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol odsúdený automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu, bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. V tomto prípade trestná minulosť odsúdeného právom vyvoláva zreteľnú obavu z recidívy jeho protiprávneho správania sa v prípade jeho podmieneného prepustenia. V tejto súvislosti považuje krajský súd za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska účelu trestu pri recidíve odsúdeného, ktorý je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u neho došlo k opakovanému spáchaniu trestnej činnosti napriek už predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody, ktorý ho v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona mal viesť k vedeniu riadneho života. Z uvedeného tak logicky vyplýva, že ani predchádzajúca najprísnejšia forma trestu (výkon trestu odňatia slobody) či podmienené odsúdenia, odsúdeného neodradili od následného porušovania záujmov chránených Trestným zákonom úmyselnou formou, čo svedčí o zjavnej neúčte odsúdeného k týmto

chráneným hodnotám aj napriek jeho osobnej skúsenosti s výkonom trestu odňatia slobody. Riziko recidívy odsúdeného tak aj krajský súd posúdil ako vysoké, prevažujúce nad očakávaním riadneho vedenia života odsúdeným v budúcnosti, v dôsledku čoho nemožno druhú materiálnu podmienku na podmieničné prepustenie považovať za splnenú.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť poukázať aj na menej priaznivú resocializačnú prognózu na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti, ktorá taktiež nesvedčí v prospech novej prognózy, že odsúdený povedie na slobode riadny život.

Krajský súd ďalej uvádza, že pri rozhodovaní o podmieničnom prepustení nezanedbateľnú úlohu zohráva aj povaha spáchaného trestného činu, ktorú musia súdy pri svojom rozhodovaní taktiež vždy zohľadňovať v zmysle § 66 ods. 2 Trestného zákona. V tomto prípade odsúdený vykonáva trest uložený mu za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený nepodmieničný trest odňatia slobody na 7 rokov. Odsúdený si momentálne odpykáva uložený trest v ústave s minimálnym stupňom stráženia, pričom v rámci vnútornej diferenciacie je stále umiestnený do diferenciačnej skupiny „B“ s tým, že diferenciačná skupina určuje program zaobchádzania s odsúdeným, pracovisko odsúdeného, program vzdelávania či ovplyvňuje ubytovanie odsúdeného počas výkonu trestu.

Potom k argumentom okresného súdu uvedeným v napadnutom uznesení, že vzhľadom na doterajší priebeh výkonu trestu odňatia slobody, aktívnu snahu odsúdeného o zaradenie sa do spoločnosti, záruku občianskeho združenia a za súčasného uloženia probačného dohľadu, prísnych obmedzení a povinností je u odsúdeného vytvorený dostatočný predpoklad na vedenie riadneho života, naopak podľa názoru krajského súdu tieto skutočnosti uvádzané okresným súdom nepostačujú pre záver, že náprava odsúdeného bola po čiastočnom výkone trestu odňatia slobody dovŕšená, resp. realizovaná v takej miere, že v ďalšom výkone trestu nie je potrebné pokračovať. Snahu odsúdeného o vedenie riadneho života v prípade prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu, ktorý by viedol tak, aby sa do budúcnosti nedostával do rozporu s právnymi normami, súd nijako nespochybňuje. To, čo vyvoláva dôvodné pochybnosti, je však skutočná ochota odsúdeného po zmene modelu jeho správania, ktorý sa premietal do opakovaných odsúdení za páchanie rôznorodej trestnej činnosti, najmä však násilného charakteru. V tomto smere potom aj tvrdenia odsúdeného na verejnom zasadnutí okresného súdu, že žiada dostať najtvrdšie obmedzenia, ktoré mu súd môže uložiť ako aj to, že si je istý, že nebude páchať trestnú činnosť, bude viesť riadny život a pod., krajský súd vyhodnotil tak, že jeho ochota viesť riadny život je len deklarovaná a je v rozpore s jeho správaním sa v minulosti, keď sa opakovane dopustil páchania ďalšej úmyselnej trestnej činnosti. Totiž z histórie správania sa odsúdeného možno vyvodíť, že jeho sklony k porušovaniu zákona a k páchaniu trestnej činnosti prevažujú nad ním prezentovanou ochotou žiť riadny a slušný život. Vyššie uvedené skutočnosti preto aj podľa názoru krajského súdu (aj s poukazom na veľmi podrobné a zároveň výstižné sťažnostné námietky okresnej prokurátorky) nedávajú dostatočnú záruku, že protiprávne konanie odsúdeného sa už nebude opakovať.

Pokiaľ odsúdený vo svojom vyjadrení k sťažnosti okresnej prokurátorky poukazyval na to, že riaditeľ ÚVTOS odsúdeného odporučil podmienične prepustiť, k tomu krajský súd uvádza, že stanovisko riaditeľa má pre súd len odporúčací charakter, konečné posúdenie splnenia zákonných podmienok na podmieničné prepustenie je vždy na úvahe súdu.

Ak aj odsúdený na verejnom zasadnutí okresného súdu v konečnom návrhu žiadal uložiť najprísnejšie obmedzenia v prípade podmieničného prepustenia, naopak krajský súd je názoru, že ani uložené obmedzenia alebo povinnosti pri podmieničnom prepustení odsúdeného tak, ako ich uložil v napadnutom uznesení okresný súd, by neboli zárukou, že odsúdený po podmieničnom prepustení povedie riadny život. To však absolútne neznamená, že odsúdený bude jednoznačne pokračovať v páchaní trestnej činnosti, ale sťažnostný súd ich považuje za nedostatočné vzhľadom na osobu odsúdeného, ktorý opakovane neprejavuje (teda doposiaľ tak konal, čoho zrkadlom sú jeho predchádzajúce odsúdenia) rešpekt k pravidlám a právnemu poriadku. Keďže odsúdený už bol mnohokrát odsúdený a ani táto skúsenosť ho od ďalšieho protiprávneho konania neodradila, nemožno dôvodne predpokladať, že by (v rozumenej miere pravdepodobnosti) rešpektoval uložené povinnosti a obmedzenia.

Zhrnúc vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že záver z celkového zhodnotenia osoby odsúdeného a jeho doterajšieho života neumožňuje prijať pozitívnu prognózu jeho budúceho správania, t.j. že bude žiť v súlade s právnymi, etickými a morálnymi normami spoločnosti. Je možné preto

konštatovať, že výchovné pôsobenie a pozitívne pôsobenie je aktuálne (v danom čase) možné len počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody. K tomu krajský súd dodáva, že predmetný záver vyslovil po komplexnom posúdení všetkých relevantných faktorov, teda nielen s poukazom na kriminálnu minulosť odsúdeného, ale reflektoval aj na polepšenie odsúdeného počas pobytu vo väzení, no zohľadnil tiež vyššiu závažnosť spáchanej trestnej činnosti, za ktorú je vo výkone trestu (lúpež v kvalifikovanej skutkovej podstate) a tiež výsledky kvalifikovaného prognózovacieho nástroja (Crime Risk Assessment), ktorý ustálil, že resocializačná prognóza na základe stredného rizika recidívy je v jeho prípade menej priaznivá.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku napadnuté uznesenie zrušil a sám rozhodol tak, že podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona návrh občianskeho združenia DUMISK, o.z. o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného A. B. zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.